

“Ant olsun ki her topluma peygamber gönderdik...” (16/Nahl suresi, 36)
Peygamberler dünyayı aydınlatmak için gönderildiler

“Ant olsun ki, Allah müminlere büyük lütufta bulundu. Zira daha önce açık yanlış bir yolda bulunuyorlarken onlara, kendi içlerinden, kendilerine Allah’ın ayetlerini okuyan, kendilerini temizleyen ve kendilerine kitap ve hikmeti öğreten bir elçi gönderdi.” (3/Âl-i İmrân suresi, 164)

EL-EMİN

Hz. Muhammed gençlik dönemlerinden itibaren halkın arasında bulunmuştu. Ticaretle uğraşır, zaman zaman değişik kentlere alışveriş için giderdi. Güzel davranışlarıyla insanların dikkatini çekmişti. İnsanlar arası ilişkilerinde dürüst, doğru, güvenilir bir insan olmuştu. Asla yalan söylemezdi. Onun yalan söylediğini duyan olmamıştı. Bu yüzden “el-Emin” (güvenilir insan) demişlerdi. İnsanlar bu güvenlerinden dolayı kıymetli eşyalarını ona emanet ederlerdi. Onlar, eşyalarına ve paralarına kesinlikle bir zarar gelmeyeceğini biliyorlardı.

Peygamber olduktan sonra da bu durum aynen devam etti. Hatta aynı inancı paylaşmayan birçok insan bile altın, gümüş vs. paralarını ona emanet olarak bırakırlardı.

Müslümanlar 622 yılında Mekke’den Medine’ye göç ediyorlardı. Hz. Muhammed’in de acele olarak evden ayrılması gerekiyordu. Yanında ise sahiplerine verilecek birçok emanet vardı. Düşmanları onu öldürmek için evini kuşatmışlardı. Ama emanetler de önemliydi ve sahiplerine verilmeliydi. Peygamberimiz, Hz. Ali’yi çağırdı. Emanetlerin hepsini, sahiplerine vermesi için ona verdi. Peygamberimiz sessizce evden çıkıp ayrıldı. Düşmanlar karşılarında Hz. Ali’yi görünce çok şaşırdılar. Hz. Ali sabah olunca emanetleri sahiplerine tek tek geri verdi. Kur’an’ın bu konudaki ayeti de gerçekleşmiş oldu: **“Müminler, emanetlerini gözeten ve sözlerini yerine getirenlerdir.”** (23/Mü’minûn suresi, 8)

HZ. İBRAHİM

Allah, İbrahim'i dost edinmişti. O, Allah'a içten bağlı ve saygılıydı. İbrahim, çok içli, yumuşak huylu, merhametli, cömert ve sözüne bağlı bir insandı. Yüzünde eksilmeyen bir gülümseme, sözlerinde bir tatlılık vardı. (11/Hûd suresi, 75)

İbrahim, halkını çok seviyor, hep onları düşünüyordu. Onları tek Allah'a kulluk etmeye, ona saygı göstermeye çağırıyordu. Zaten bu, peygamberlerin ortak çağrısıydı. İbrahim babasına ve halkına sordu: "Nelere tapıyorsunuz?" Onlar, "Putlara tapıyoruz. Onlara her zaman da bağlı kalacağız." dediler. İbrahim, "Peki onlar, yalvarıp yakardığımız zaman sizi duyarlar mı? Size bir fayda ve zarar verirler mi?" diye sordu. Onlar da, "Hayır! Ama atalarımız da böyle yapıyordu." dediler. İbrahim, "Atalarınız ve sizler, neye taptığınızı hiç düşündünüz mü? İyi bilin ki onlar benim düşmanımdır. Benim dostum ancak âlemlerin Rabbi'dir. Beni yaratan ve bana doğru yolu gösteren odur. Beni yediren, içiren, hastalandığım zaman bana şifa veren odur. Beni öldürecek, sonra da diriltecek odur. Hesap günü hatalarımı bağışlamasını umduğum da odur. Rabbim! Bana ilim ve anlayış ver ve beni iyiler arasına kat. Bana, gelecek nesiller içinde, iyilikle anılmayı nasip eyle! Beni iyiliklerle dolu olan cennetine mirasçı kıl. Babamı da bağışla. (26/Şuarâ suresi, 70-85)